

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 167463 18 Кжж
Бања Лука, 23.01.2019. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Д.К., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Д.Б. из Б.Л., изјављене против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 71 0 К 167463 18 Кжж од 15.06.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 23.01.2019. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважава се жалба браниоца оптуженог Д.К., те се укида пресуда Окружног суда у Бањој Луци број: 71 0 К 167463 18 Кжж од 15.06.2018. године и предмет враћа том суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 167463 17 К 2 од 14.06.2017. године, донесеном у поновном поступку, оптужени Д.К. је на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом, на основу члана 100. став 1. ЗКП РС је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, док су на основу члана 108. став 3. ЗКП РС оштећени са имовинско правним захтјевом упућени на парнични поступак.

Овом поступку је претходио поступак у коме је по жалби тужиоца, Окружни суд у Бањој Луци рјешењем број 71 0 К 167463 16 Кж од 17.01.2017. године, укинуо пресуду Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 167463 13 К од 25.09.2015. године, којом је оптужени ослобођен од оптужбе због наведеног кривичног дјела, те предмет вратио на поновно суђење том суду.

У поступку по жалби тужиоца, Окружни суд у Бањој Луци је, након одржаног претреса, пресудом број 71 0 К 167463 18 Кжк од 15.06.2018. године, уважавањем те жалбе, преиначио пресуду Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 167463 17 К 2 од 14.06.2017. године, тако што је оптуженог огласио кривим због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС и осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом, на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и г) ЗКП РС, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.680 КМ на име извршених вјештачења и 250 КМ на име паушала, све у року од 30 дана по правоснажности те пресуде, под пријетњом принудним извршењем. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени чланови породице настрадалог Р.П., супруга Н. и дјеца Р. и Р.П.1 су упућени да своје имовинско-правне захтјеве могу остваривати у парничном поступку.

Против те пресуде Окружног суда у Бањој Луци, жалбу је изјавила бранилац оптуженог, адвокат Д.Б., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Окружни јавни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца оптуженог.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, овај суд је одлучио као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Аргументима жалбе основано се доводи у сумњу правилност чињеничне основе побијане пресуде и валидност датих разлога у образложењу за чињенична утврђења да је оптужени починио предметно кривично дјело, кроз тврдњу да је погрешно и непотпуно чињенично стање резултат погрешне оцјене изведених доказа.

Тако жалбом браниоца оптуженог оправдано се приговара неадекватном методолошком приступу у оцјени исказа свједока оптужбе Н.П. (у дијелу у којем наводи да возило којим је критичне прилике управљао оптужени, није имало свјетла) и Р.П. (у дијелу у којем наводи да није видио предња свјетла на возилу), као и валидности датих разлога у образложењу због којих су ти искази прихваћени као поуздани, те валидност разлога за закључак побијане пресуде да критичне прилике оптужени, на возилу којим је управљао, није користио дуга свјетла.

Ово из разлога што образложење побијане пресуде за закључак о прихватљивости исказа наведених свједока је с разлогом подвргнуто критици жалби, када се закључак о прихватљивости ових исказа првенствено заснива на томе што нису у супротности са исказом свједока А.В. (сувозача у возилу оптуженог). Међутим, нити се из исказа свједока Н. и Р.П., као ни из исказа свједока В., несумњиво може утврдити под којим свјетлима је оптужени управљао возилом, на шта се жалбом правилно указује. Ово првенствено због

чињенице да је свједокиња Н. тврдила да је возило оптуженог било неосветљено, свједок Раденко је навео да није видио свјетла, а свједок А. је потпуно сигуран да су била упаљена кратка свјетла, а за дуга свјетла није сигуран. Притом, разлоге за свој закључак да оптужени није управљао возилом под дугим свјетлима, које побијана пресуда даје приликом оцјене исказа свједока А.В. (стр. 6. и 7.) су само нагађања и претпоставке другостепеног суда, јер чињеница што ни оптужени, ни свједок В. нису видјели пјешака, сама по себи, не значи да на возилу оптуженог нису била упаљена дуга свјетла, већ је могућа и ситуација да је оптужени био непажљив (како то као могућност наводи и саобраћајни вјештак Б.С.), а да свједок В. није ни обраћао пажњу, јер он као сувозач и нема обавезу да прати саобраћајну ситуацију, како то с правом жалба истиче.

Према томе, како се закључак побијане пресуде да оптужени није управљао возилом са упаљеним дугим свјетлима, заснива само на исказима свједока Н.П. (која тврди да је возило оптуженог било неосвјетљено), затим на исказу свједока Р.П. (који није видио предња свјетла возила), те на исказу свједока В. (који засигурно зна да су била упаљена кратка свјетла, а за дуга, се не може изјаснити), онда је од нарочитог значаја за оцјену поузданости исказа свједока Н. и Р., да се исти доведу у везу са другим проведеним доказима, те након тога изведе закључак о доказаности одлучне чињенице, а то је да ли је оптужени својим возилом управљао са упаљеним кратким свјетлима, умјесто са дугим, па с тим у вези, да ли је поступио супротно одредби члана 93. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима БиХ, за шта се терети предметном оптужницом.

Из наведеног произилази да је правилност чињеничне основе побијане пресуде у погледу чињенице од одлучног значаја, доведена у сумњу аргументима жалбе и то усљед неадекватног методолошког приступа у оцјени свих доказа, који није задовољио стандарде оцјене захтјеване одредбама члана 295. став 2. ЗКП РС.

Ради наведеног, овај суд је уважио као основану жалбу браниоца оптуженог, побијану пресуду укинуо примјеном одредби члана 329. став 1. тачке б) ЗКП РС, у вези са одредбом члана 333. став 2. истог Закона, те предмет вратио другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном суђењу на претресу пред тим судом, суд ће отклонити недостатке на које је указано овим рјешењем у погледу оцјене свих изведених доказа на главном претресу и на претресу пред тим судом, а ако оцјени потребним поновити већ изведене или извести новопредложене доказе на претресу пред тим судом, доказе оцијенити у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, а чињенична утврђења до којих таквом оцјеном дође, образложити на начин предвиђен одговарајућим одредбама члана 304. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић